Ч. 212 Пятниця 20 вересня (2 жовтня) 1896. Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цілий рік зр.	2·40
на пів року „	1·20
на чверть року „	—·60
місячно . . „	—·20
Поодиноке число	1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр.	5·40
на пів року „	2·70
на чверть року „	1·35
місячно . . „	—·45
Поодиноке число	3 кр.

Отворене Зелїзних ворїт і подорож Є. Вел. Цїсаря до Румунії.

На румуньскім березі.

Підчас акту посьвяченя каналу годі було звертати увагу на то, що дїялось на румуньскім березї, але зараз потім всїх очи звернули ся в ту сторону. На всїх горбах понад берегом відзивали ся вистріли румуньских гірских батерий, а скрізь виднїли ся австрийскі, угорскі, сербскі і румуньскі горугви. Але найбільшу несподїванку зробила і найкрасший вид представляла дивізия румуньских доробанців, зложена з шість полків розставлена на березї званім Ґура-Валеї. Войско се — краєва оборона румуньска, піхота, убрана мало що не по народному, в ходаках, білих полотнянках і спних штанах — було розставлене на просторі двох кільометрів. Дальше стояв полк кінних доробанців і моряки шести румуньских кораблїв военних, котрі, уставились були під берегом. Всї они витали Монархів грімкими окликами „гурра!“ Коли кораблї з Монархами і гостями вертали назад, відбуло ся на них снїдане, в котрім взяли участь всї три Монархи, Найдост. Архікн. Йосиф і вся їх сьвіта.

Участь румуньского войска в торжестві отвореня Зелїзних ворїт надала торжеству особливої величавости a Fremdenblatt, нотуючи сей факт, каже: „Присутність румуньского войска значить, що Румунія разом з Австро-Угорщиною сповняє сторожу над Дунаєм і що оба володїтелї придунайских держав покривають ріку своєю опікою.

В Геркулєсових купелях.

О 3 год. по полудни поїхали Монархи з своїми сьвітами, достойниками, запрошеними гостями і тїлом дипльоматичним окремим поїздом до купелевого місця Геркулєсбад або Геркулесові купелї коло Мегадиї, місцевости в дуже хорошій околици і маючої вже за римских часів славу цїлющих купелїв. Тут, в т. зв. курсальонї відбув ся великий двірский обід, підчас котрого Є. Вел. Цїсар виголосив слїдуючий тоаст:

„Пю на здоровле моїх високих гостий Їх Величества короля Румунії і короля Сербії. Дякуючи їм за то, що були ласкаві почтити своєю присутностию торжество, яке нинї обходимо, желаю Вам щастя а Вашим краям добра та сподїваю ся, що звязи щирої дружби, які Нас з Вами вяжуть, знайдуть завсїгди в дружно сусїдних відносинах наших держав свій щирий вираз“.

Король румуньский відповів на то.

„Глубоко тронутий любими словами Вашого Величества, прошу за сей знак прихильности приняти мою найсердечнїйшу подяку. З правдивою радостию поспішив я на ласкаве запрошене Вашого Величества взяти участь в інавґурациї робіт в Зелїзних воротах, котрими в хосен всїх прибережних держав усунено послїдні запори, які стояли доси на перешкодї плавбі на Дунаю. Згадка сего хорошого сьвята позістане менї тим дорожшою, що дає менї то щастє повитати Ваше Величество на границї мого краю. Нехайже та стріча причинить ся до того, щоби так щасливо навязані звязи дружби межи нашими державами стали ще тїснїйші, щоби їх економічний розвій і відносини торговельні були обезпечені на кріпких і тревалих основах. В тій надії прилучаю ся з цїлого серця до бажаня, яке мають завсїгди в своїй груди вірні піддані Вашого Величества і Вашого сьвітлого Дому, та до їх оклику, котрий нехай лунає нинї від Альп аж до Чорного моря: Єго Величество Цїсар Австриї і Король Угорщини нехай жиє! Нехай жиє Цїсарева і королева!“

Король Александер сербский виголосив знов слїдуючий тоаст:

„Мене дуже тронули любі слова, які Ваше цїсарске і королївске апостольске Величество лише що висказали. З живою радостию поспішив я на ласкаве запрошене Вашого Величества на торжество отвореня Зелїзних ворїт. Відносини межи нашими краями були завсїгди дружні. Моїм бажанем було завсїгди скріпляти заєдно ті звязи і я маю кріпку надію, що наша нинїшна стріча до того причинить ся. Многі торговельні і економічні відносини які суть меми нашими державами, станутъ через отворене каналу в Зелїзних воротах ще лекшими і я прошу Вашого Величества вірити, як моїм найглубшим чувствам дружби і поважаня, так також і мого народу. Най жиє Єго Величество Цїсар Австриї і Король Угорщини Франц Йосиф! Най жиє Єї Величество Цїсарара і Королева Елисавета!“

Вечером була цїла місцевість величаво ілюмінована; всюди на сусїдних горбах горіли огнї. О 8 год. вечером поїхав Монарх з обома королями на дворець і тут попращав ся з ними. Король румуньский поїхав о 8 год. 30 мін. до Крайової, а король сербский о 8 год. 45 мін. до Білграду. О 9 год. вечером поїхав Є Вел. Цїсар до Румунії.

Відзначеня.

З нагоди отвореня каналу в Зелїзних воротах одержали: президент міністрів ґр. Бадені велику ленту ордера румуньскої зьвізди і велику ленту сербского ордера білого орла; міністер просьвіти др. Ґавч велику ленту

---

78)

Дїти капітана Ґранта.

Фантастично-наукова подорож Юлїя Верна.

(Дальше).

XII.

Остров Табор.

Не умирає ся з радости; і отець і дїти прийшли до себе скорше, заки дістали ся на корабель. Хто-ж опише, що дїяло ся при повитаню? На то не стало би слів; залога плакала глядячи на ті три особи, що мовчки обіймались.

Коли Генрик Ґрант станув на покладї, упав на колїна; побожний Шкот хотїв вступаючи на корабель, що був для него немов батьківщиною, насамперед подякувати Богу за виратоване.

Відтак обернув ся до ледї Єлени, льорда Ґленарван і прочих товаришів, дякуючи їм голосом дрожачим від зворушеня. В кількох словах в часї переправи з острова на корабель, оповіли єму дїти цїлу історию *Дункана*.

Який-же величезний довг затягнув він супротив тої благородної женщини і єї товаришів! Чи-ж всї почавши від Ґленарвана аж до послїдного моряка не виставляли себе на небезпечність і не терпіли задля него? Капітан Ґрант висказав чувство вдячности, що наповняло его серце так просто і достойно, єго мужескі черти лиця яснїли зворушенем так чистим і лагідним, що всї чули себе достаточно нагороджені за перебуті труди. Навіть рівнодушний звичайно майор не мав сили здержати сльоз, що тиснулись єму до очий. Честний Паґанель плакав як дитина і цїлком не гадав з тим крити ся.

Генрик Ґрант приглядав ся заєдно дочцї; видавалась єму гарною, прекрасною! Говорив їй то і повтаряв голосно беручи за сьвідка ледї Єлену, немовби хотїв тим способом забезпечити ся против улуди батьківскої любови. То знов обертав ся до сина:

— Як він виріс! Таж то вже правдивий мужчина — тїшив ся та по сотий раз цїлував сина і дочку, так якби хотїв їм нагородити двoлїтну розлуку.

Роберт представляв єму по черзї своїх товаришів і умів ті представленя дотепно прикрашати, хоч о кождім мусїв одно і те саме сказати, а іменно, що той і сей, словом всї були як найлїпші для обоїх сиріт. Коли прийшла черга на представлене Джона, червенїв молодий командант корабля як молода дївчина і відповідав вітцеви Мариї дрожачим голосом.

Ледї Єлена оповідала капітанови о подорожи так, що був гордий з дочки і сина. Дізнав ся о геройских вчинках молодого хлопця і яким способом дитина сплатила часть батьківского довгу льордови Ґленарванови. Джон Менґлїс оповідав єму знов о Мариї в такий спосіб, що Генрик Ґрант упереджений вже кількома словами ледї Єлени, вложив руку дочки в долоню хороброго молодого капітана і обертаючи ся до льорда і ледї Ґленарван сказав:

— Поблагословіть зі мною нашим дїтям

Коли вже всьо розповіли собі, Ґленарван повідомив Ґранта о Ертонї. Капітан посьвідчив зізнаня кватирмайстра і сказав:

— То розумний і сьмілий чоловік, але пристрасти попхнули єго до злого. Дай Боже, щоби розвага і покута спровадили єго на лїпшу дорогу.

Однако заки мали перевезти Ертона на остров Табор, хотїв Генрик Ґрант приймити своїх нових приятелїв на своїй скалї. Запросив їх, щоби звидїли єго деревляний домок і засїли при столї Робінзона австралїйского моря.

Ґленарван і инші пристали на то предложене з цїлого серця. Роберт і Мария з горячковим поспіхом хотїли побачити місце, в котрім отець тужив за ними два роки.

Спущено човно і незабаром отець, дїти, ледї і льорд Ґленарван, майор, Джон та Паґанель приплили до острова.

Кілька годин вистало, аби оглянути посїлости Генрика Ґранта. То був лише вершок підморскої гори, котрої поверхня була завалена відломками базальтових скал і иншими вульканїчними камінями. Колись та гора поволи добувала ся з глубини Тихого океана під напором внутрішних огнїв; однако від віків вулькан замінив ся в спокійну гору, а коли кратер

румуньского ордера корони; мінїстер краєвої оборони ґр. Вельзерсгайб і мінїстер фінансів др. Білїньский велику ленту ордера Такови. Угорский президент мінїстрів бар. Банфі дістав ті самі ордери, що ґр. Баденї; мінїстер торговлї Даніель велику ленту ордера Такови і велику ленту румуньскої корони; мінїстер рільництва Дараній велику ленту ордера Такови. — Є. Вел. Цїсар надїлив сербского мінїстра фінансів Поповича і мінїстра будівель Радисавлевича великими лентами ордера Франц Йосифа. — Румуньский президент мінїстрів Стурдза дістав звізду в брилянтах до ордера Леопольда а румуньский мінїстер робіт Стоіческу дістав велику ленту ордера Франц Йосифа.

В дорозї до Румунії.

Король румуньский виїхавши з Геркулесбаду поїхав насамперед до Верцьорової і тут переночував у ваґонї. О 5 год. 35 мін. рано поїхав король до Крайової. Цїсар Франц Йосиф приїхав до Верцьорової о 6 год. 15 мін. рано. Тут повитав Єго президент мінїстрів Стурдза, мінїстер війни Будістеано, шеф ґен. штабу ґен. Бароцці і другі достойники. Президент мінїстрів повитав Цїсаря іменем короля, а Цїсар подякувавши за повитанє оглянув почетну компанїю і казав представити собі префекта округа Мегединцї, котрий явив ся на чолї 50 війтів. Монарха витано і пращано всюди по дорозї з великим ентузиязмом. В Турн Северинї задержав ся Монарх знову а відтак поїхав до Крайової, де станув о 9 год. 25 мін. Тут дожидав Монарха румуньский король. Монарх вийшовши з ваґона обняв короля і привитав ся з ним а відтак оглянув почетну компанїю, розмавляв з представленими Єму достойниками і приняв букет від дам. За двірцем в Крайовій стояли питомцї войскової школи, один полк піхоти і шкадрона кавалериї, та величезний здвиг народа. На двірцях в Балш, Пеатра і Слатина витали Монарха начальники і репрезентациї громад. В Слатинї задержав ся Монарх довше і тут ученики школи народної відспівали по румуньски австрийский імн народний. Всюди, куди лиш переїзджали Монархи, витали їх величезні маси народа і духовеньство в ризах церковних.

Перегляд полїтичний.

Зачувати, що мінїстер фінансів др. Білїньский має нинї предложити Палатї послів проєкт закона о затягненю позички інвестицийної в сумі 50 мілїонів.

До Pol. Corr. доносять до Петербурга, що там в послїдних часах усунено кількох звичайних професорів у висших заведенях наукових з причини їх лїберальних поглядів. Новий шеф цензури Соловєв виступає дуже остро супротив праси і домагає ся навіть від видавцїв, щоби они змінили редакторів своїх ґазет. Зазначити треба ще й то, що в послїдних часах арештувала полїция богато осіб, підозрілих о аґітацию против росийского правительства.

На турецких водах знаходять ся тепер слїдуючі военні кораблї великих держав: Анґлїя: 9 панцирних крайсерів, 8 звичайних крайсерів, 4 торпедовцї, 1 гонитель торпедовцїв, 3 авізо, 2 канонїрки; Італїя: 4 панцирники, 1 торпедо, 2 авіза; Австро-Угорщина: 1 панцирник, 1 авізо; Німеччина: 5 кораблів; Росия: 2 панцирники, 4 канонїрки; Франция: 7 кораблїв.

Новинки.

Львів дня 1 жовтня 1896.

— **До духовної семинариї у Львові** приняті на перший рік з архіепархії львівскої: Ілия Андрущишин, Ювенал Білиньский, Николай Ґалянт, Алекс. Гвоздецкий, Ів. Гошовский, Евст. Данилевич, Стеф. Івасик, Як. Каминьский, Ем. Кордуба, Ілия Кузїв, Зин. Маркевич, Володим. Мармаш, Стеф. Мохнацкий, Петро Патрала, Мих. Туркевич, Ів. Харлампович, Павло Чехута і Ник. Прокопович.

— **Руский народний театр**, що тепер перебуває в Залїщиках, представить: в четвер (1-го жовтня) драму „Хата за селом" з повісти Крашевского; в суботу оперету „Дзвони з Корневіль"; в недїлю народну оперету Котляревского „Наталку Полтавку", а у вівторок (6-го жовтня) драму „Дай серцю волю".

— **Реформа системи численя часу.** Француз Етієн, депутований з Орану в Альжирі і бувший віцепрезидент палати депутованих, рішив ся внести в налятї проект зміни численя часу на десятковий. Тільки один одинокий час лишив ся при давних традицийних мірах; у всїм иншім виперли їх обчисловання в системі метричній, бодай у Франциї і в романьских краях. Примінене десятковної системи численя часу вимагало би дїлити день на 10 годин, годину на 100 мінут, мінуту на 100 секунд. П. Етієн проектує скликати підчас міжнародної вистави в Парижи 1900 року в тій справ. конґрес, щоби то нове численє часу приймили всї держави без найменших похибок.

— **Огонь.** В Крещатику коло Залїщик вибух минувшого тижня огонь у господаря Василя Гаврилюка. Вітер сприяв огневи, тож не лише хата, прибічні забудованя і стодола Гаврилюка згоріли, але також загороди Петра Кочаричука і Параски Ткачук. Шкода значна, а всего-на-всего була лише часть господарства Гаврилюка обезпечена.

— **Самоубийство.** Передвчера в полудне отруїла ся у Львові Антонїя Фединяк, 32-лїтна жінка дозорця епідемічного шпиталя при ул. Янївскій. Фединякова терпіла від довшого часу на розстрій нервів і допустила ся самоубийства в приступі божевільности напивши ся трохи карболевої кислоти. Поміч, яку їй подала ратункова стация, не придала ся нї на що, бо самоубийниця умерла по короткім часї в шпиталї.

— **Золоте весїлє в цїсарскім бурґу.** Найстарший мешканець бурґу, „надлямпар" Іван Фрідль перед кількома днями сьвяткував 85-ту річницю своїх уродин а незабавом буде обходити також золоте весїлє зі своєю 77-лїтною жінкою, з котрою жиє в дуже великий згодї, бо ще нї разу не було у них „квасів супружих". Від 55 лїт мешкає Фрідль в бурґу і з гордостию каже, що служить уже третьому цїсарови. Мимо так пізного віку Фрідль і єго жінка держать ся цїлком здорово.

— **Велика крадіж.** Вдові по пок. нотариальнім субститутї Евгенїю Ганкевичу вкрали невислїджені доси злочинцї на зелїзничім шляху Лужани-Станиславів дорогоцїнности вартости 900 зр. і готівкою 120 зр. Жандармерия докладає всїх сил, щоби винайти злодїїв.

— **О женщину.** Оногди в ночи прийшло в Бродах до бійки межи робітниками а вісьмома вояками з тої причини, що один з вояків зачіпав жінку одного робітника. Вояки утїкли перед уруженими в камінє і коли робітниками, однако один вояк ударений каменем в голову, упав і сконав на місци. Робітників арештовано.

— **Темнота нашого народу.** В кіцманьскім повітї вештав ся через якийсь час селянин Семен і удавав пророка. Вкінци его „шупасом" відставили до Лужан, а відтам мають его дальше транспортувати в гори. Але будучи в Лужанах, захотїло ся Семенови пророкувати і став проповідувати. Селяни збігли ся, стали з відкритими головами і слухають того „сьвятого пророка", як его називають. Вкінци замкнули его до арешту. Але селяни

затках ся, став островцем окруженим водною площию. З часом утворила ся там урожайна земля, закоренила ся ростинність, а припадкові ловцї китів мусїли там полишити деякі домашні звірята, як кози і безроги, що дико множили ся на острові. В той спосіб була заступлена цїла природа.

Три моряки з *Брітаннії* викинені на ту скалисту землю завели там лад. Півтретя року працювали над тим Ґрант і єго два товариші. Управляли кілька морґів землї і мали досить ярини знаменитого рода.

Гості прибули до хатки отїненої зеленїючими ґумовими деревами і під котрої вікнами простягало ся блискуче до сонця море. В тїни тих гарних дерев накрив Ґрант стіл і частував своїх нових приятелів похребтиною з кози, хлїбом упеченим з муки зерен якихсь трав, що росли на острові, молоком, дикою цикориєю і чистою водою.

Паґанель був одушевлений; єго давні забаганки Робінзонові напали єго знов.

— Тому опришкови Ертонови не буде тут найгірше; то правдивий рай той островець!

— Певне що рай, для трех людий — сказав капітан Ґрант — але шкода що Мария Тереса то не великий і урожайний остров, що замість потічка нема ріки і пристани замість маленького заливу, в котрім не може схоронити ся перед морскою бурию пїякий корабель.

— А на що-ж того всього? — спитав Ґленарван.

— Бо я був би тут заложив кольонїю, котру хотїв я заснувати на хвалу Шкотиї на Тихім океанї.

— То ви капітане ще не покинули тої гадки, котра так вас розславила в цїлім нашім краю?

— Цїлком нї, мильорде, а що мене Бог спас за вашою помочию, то гадаю, що доведу мій намір до остаточного успіху. Атже-ж треба, щоби наші братя з старого краю, ті всї що терплять неволю і нужду, могли утечи на ту нову землю перед злиднями в батьківщинї. Наша дорога вітчина повинна мати в тих сторопах свою кольонїю, що виключно до неї належала би і де панувала би та свобода, котру ми в Европі утратили.

— Як ви то гарно говорите! — сказала леді Єлена. — То славна гадка, але на такім острівци...

— О нї, панї! На тій скалї могло би вижити ледве кількох людий; нам треба кольонїї великої і богатої у всї скарби природи.

— Отже капітане — відозвав ся Ґленарван — будемо разом глядати такої землї. Маємо будучність перед собою.

Немов на затверджене тої обітницї сплели ся руки Генрика Ґранта і Ґленарвана в горячім стисненю.

І зараз на тім острівци в тій біднїй хатцї, всї захотїли дізнати ся, що дїяло ся з нещастними моряками з *Брітаннії* за послїдні півтретя року.

Генрик Ґрант не дав себе просити.

— Моя історія — сказав — така сама як кождого нещастного викиненого на безлюдний остров. Кождий з них чуе, що не має на кого числити хиба на Бога і на себе самого та що повинен боронити свого житя від напасти сил природи. То було в ночи з 26-го на 27-го червня 1862 р. *Брітаннія* кидана бурию шість днів розбила ся на скалах близько Мариї Тереси. Море було скажене і ратунок неможливий, тому й цїла моя нещастна осада погибла. Лише я та два моряки дістали ся на берег по довгій боротьбі з филями. Земля, що нас приймила, був остров широкий на дві анґлїйскі милї, довгий на пять. Ми найшли на нім яких трийцять дерев, кілька лугів і жерело чистої води, котре на щастє нїколи не висихає. Але хоч я був сам лише з двома моряками, то не попав я в розпуку; поклав в Бозї надію і постановив бороти ся з перепонами. Мої товариші а заразом і приятелї помагали менї з усїх сил.

Ми розпочали від того самого, від чого розпочав Робінзон — почали збирати кусники розбитого корабля. Дісталось нам трохи знарядів, пороху, оружия і мішок з зерном. Перші дни сходили нам дуже тяжко, але відтак лови і рибацтво улекшили нам удержанє житя, бо на острові було множество диких кіз, а на берегах досить морскої зьвірини. Поволи уладили ми своє житє. Положене місця знав я дуже добре, бо мав до того знаряди виратовані з розбитого корабля. Отже я знав, що остров, на котрий кинула нас доля, не лежить по дорозї кораблям і що хиба якась надзвичайна пригода може сюди завести яке судно. Хоч прикро менї було жити далеко від дорогих менї осіб, піддав ся я спокійно моїй доли, а імена моїх двоїх дїтий згадував я в молитвах кождого дня. Ми працювали витревало; засїяли кілька морґів землї зерном, виратованим з корабля; барабо лї і цикория зробили нашу щоденну їду здоровійшою; найшли ся також і иншї ростини, а кількоро кізлят легко дало ся улаcкавити — так мали ми і молоко і масло. Зерна трав, які росли в сухих розколинах скал, давали нам до-

кривдували собі з того і ну-ж коло арешту громадити ся! До раннього ранку стояли они перед громадским арештом та слухали небилиць того „пророка“. На їх превеликий жаль прийшов раненько громадский поліцай Онуфрій і розігнав їх „в імени права“. Бідні ті наші селяни, котрих який небудь дурисьвіт може так скоро надути, що они его уважають пророком. В него они вірять скорше, як в тих, що кажуть працею і просьвітою поліпшити свою долю. Очікуємо в сїй справі ще дописи від нашого лужаньского дописувателя.

— Замах на зелїзничий поїзд. З місцевости Ангерн над Дунаєм доносять: Коли дня 27-го вересня вечером вийшов будник Юрий Дуля на зелїзничий шлях, щоби оглянути свою часть простору, почув як недалеко від него упало щось тяжкого на шини, а рівночасно побачив, що через поле утїкає двох людий. Дуля прибіг на місце, звідки допіс ся до него стук і побачив там на шинах тяжкий зелїзничий поріг. З напруженем звалив колоду зі шляху, а майже в тій самій хвили перебіг по шинах поїзд. Жандармерия вислїдила скоро злочинців; були ними зелїзничі робітники Йосиф Бонавій і Йоган Шабшіц. Они признали ся до вини, а оправдували ся тим, що хотїли ся пімстити на своїм наставнику, з котрим мали якісь непорозуміня. Інжинери оглянувши місце, де мав відбути ся замах, заявили, що колиб таки поїзд був наїхав на дубову колоду, то було би прийшло до великого нещастя.

— Продав свого трупа. Незвичайний випадок описують віденьски часописи. Перед кількома лїтами якийсь родом з Галичини Ернест Глиньский, коли ему так зле вело ся, що попродав всї движимости, постановив ще продати остатну свою власність т. е. свого трупа. Коли оригінальну тую оферту відкинув віденьский шпиталь, Глиньский звернув ся до британьского музею в Лондонї. Той приняв предложенє і прислав Глиньскому 500 зр., а Глиньский підписав декларацию, котрою признав по своїй смерти право до свого трупа британьскому музееви. По тім минуло кілька лїт і Глиньский як-раз тепер помер. Родина померщого, хоч знала о тій умові зробленій ще за житя покійника, не хотїла видати трупа музееви. Дирекция музея повідомлена о тім, згодила ся на просьби родини, але з тим застереженем, що гроші видані за трупа зверне. Отже родина зачала горячково старати ся о висоту, як на незаможних, квоту 500 зр. Коли вже цїлком сумнївали ся о можність добути тую суму, знайшли припадково між паперами по померщім кілька сот зр., призначених Глиньским на образованє двох его сестрінців, і ті гроші звернули дирекциї музея.

— Сегорічна зима. При наближеню зими розписали ся заграничні часописи о віщованях метеорольоґів, що сегорічна зима буде мабуть дуже остра. Деякі метеорольоґи опирають свої пророкованя на тім, що в сїм роцї упали в горах незвичайно вчасно снїги, а богато родів птахів відлетїли скорше як звичайно в теплі краї. Має то бути певною заповідию великих морозів. Везичезні спеки, які сего лїта панували в многих місцях землї, навіть в полосї уміреній і північній, дають деяким метеорольоґам причину здогадувати ся, що зимою будуть великі і постійні морози. Але нїгде не були спеки так великі як в Сполучених Державах, де тепло сонїшного проміня доходило часом до такої висоти, що годї було видержати під отвертим небом. В Новім Йорцї — як пише часопись La Nature — збільшила ся в сїм роцї смертність три рази задля нечуваного горяча. Досить сказати, що за десять днїв від 12 до 22 серпня померло там від сонїшного пораженя 617 осіб. Конї, пси і коти гибли тисячами, а в підміских околицях лежали кіньскі трупи по дорогах, бо нїхто не хотїв їх закопувати, тілько їх було. Наслїдки такого незвичайного явища природи дали ся скоро чути, бо у всїх галузях людскої працї показав ся застій. Тому сеї зими мають ся взяти під розвагу замітки метеорольоґів, щоби розслїдити, яку звязь має лїтна спека з погодою в зимі.

— Помер у Львові Едвард Гікель, бувший краєвий інспектор шкіл середних в 63-ім роцї житя.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Париж 1 жовтня. Вчера підписано італїяньско-тунезийский договір.

Сіная 1 жовтня. Є. Вел. Цїсар перебув вчерашний день в тіснім крузї королївскої родини. Перед полуднем їздили оба монархи на прогульку по Сінаї, а пізнїйше поїхали в гори до королївскої молочарнї, де відбуло ся снїданє. О 3 год. 30 мін. приїхали Монархи до Фоісно замку румуньского наслїдника престола, де пили чай. Опісля вернули на замок Пелеш, де відбула ся о 8 год. 30 мін. вечера, в котрій взяли участь всї румуньскі мінїстри з дамами, австро-угорске посольство і репрезентанти праси. Румуньский хор зложений з жінок, мужчин і дїтий в народних строях відспівав австрийский імн народний і народні піснї. Є. Вел. Цїсар виїхав о 10 год. окремим поїздом до Предеал.

Танґер 1 жовтня. У Феэї вигоріла цїла жидівска часть міста, при чім погибло богато людий; 500 людий майже нагі повтїкали на поля.

Ню-Йорк 1 жовтня. Сильна буря наробила величезної шкоди в державах на побережу Атлантийского океана, особливо же в містах Саваннаг, Брунсвік і Вашінґтон. Богато людий погибло, шкода величезна.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	6·00	2·11	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·14	2·25	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова [2])	—	—	—	—	9·35	—	—
Скольского і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води [4])	—	—	—	—	3·29	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович [6])	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова [7])	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	3·00[10]	6·25[8]

[1]) Від 1 червня до 30 вересня. [2]) Від 10 липня до 31 серпня. [3]) До Скольского лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [6]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [7]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. [8]) Від 16 червня до 31 серпня що день. [9]) Від 16 червня до 31 серпня в неділї і сьвята. [10]) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	8·55	6·55	9·30	—
Підволочиск	2.34	10·05	—	8·05	510	—	—
Підвол. з Підз.	2.18	9·50	—	7·42	4·45	—	—
Черновець	9·55	—	—	2·01	7·28	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·13	—	—	—
Белзця	—	—	—	—	5·45	—	—
Мушини на Тарнів	5·10[1]	—	—	8·55[2]	6·55	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·51[3]	—	—
Скольского і Стрия	—	—	—	12·10	8·00	1·51[4]	10·10
Брухович [5])	—	—	—	—	—	8·03	—
Брухович [6])	—	—	—	—	—	8·25	—
Янова	—	—	—	7·50[7]	—	5·28[8]	8·54[8]
Янова [9])	—	—	—	—	1.10	7·48	—

[1]) Від 25 червня до 15 вересня. [2]) Від 1 червня до 30 вересня. [3]) Від 10 липня до 31 серпня. [4]) Зі Скольского тілько від 1 мая до 30 вересня. [5]) Від 1 мая до 25 червня і від 15 серпня до 6 вересня. [6]) Від 26 червня до 14 серпня. [7]) Цїлий рік. [8]) Від 16 червня до 31 серпня. [9]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

сить поживний хліб — то ми не журили ся нашим материяльним житєм. З кусників розбитого корабля побудували ми собі хатчину, накрили єї напущеним смолою полотном і під таким окритєм перебули щасливо пору дощів. Цїлий час нашого побуту на острові розбирали ми не одну гадку, тонули в неоднїй мрії, з котрих найкрасша здїйстнила ся нинї. Спершу хотїв я пустити ся сьміливо на море на лодці збудованій з останків розбитої *Британнії*, але що-ж коли найблизша земля, острови Помоту, були від нас віддалені о тисяч пятьсот анґлїйских миль. На таку далеку дорогу не мали ми досить сильної лоди. Отже треба було виречи ся тої гадки і здати ся на волю божу.

Ах, мої дорогі дїти! Коби ви знали кілько разів споглядали ми з вершка тої скали на безмежні морскі простори, чи часом не побачимо якого корабля! Цїлий час нашого самотного побуту видїли ми всего три кораблї на тих водах, але они щезали нам скоро з очий. Так минуло півтретя року. Ми вже стратили надію, але не попадали в розпуку.

Вкінци вчера вийшов я знов на найвисше місце острова і побачив на заході легкий дим. Дим ставав чим раз сильнїйший і вскорі доглянув я корабель, що як здавало ся плив просто до острова. Але — подумав я — певне его омине, бо тут не має де корабель пристати.

Ах який же то був день! В грудях трохи не розбилось менї серце. Мої товариші розпалили огонь на однім горбку. Надійшла ніч, а з яхту не було знаку, що нас добачено. А однако лише звідтам могла прийти нам поміч; чи й тепер мали ми завести ся?

Я більше не вагував ся. Пітьма робила ся чим раз більша — а корабель міг в ночи минути остров; отже я кинув ся в море і поплив до яхту. Надія додавала менї сили і я перепливав филї з надлюдскою скоростию. Я наближав ся до яхту і був вже від него не дальше як 30 сяжнїв, коли він завернув в инший бік. Тодї став я з розпуки кричати і дїти не помиляли ся, коли казали, що чули мій голос. Я повернув на берег утомлений на тїлї і зломаний на души. Мої товариші приймили мене ледве живого. Страшна була та послїдна ніч на острові! Вже мали ми себе за пропащих, коли рано увидїли ми, що корабель підпливає поволи до острова. Ви спустили човно в море ....ми були вирятовані! Дивіть, яке велике милосердиє Боже, мої дїти бігли витягаючи до мене руки.

Генрик Ґрант скінчив оповіданє своє пестощами і поцїлуями дїтий. І аж тодї дізнав ся, що винен своє спасенє тому документови нашів загадочному, котрий вложив в бутельку і кинув у море тиждень по розбитю корабля.

Але що гадав собі Паґанель в часї оповіданя капітана? Отже наш славний ґеоґраф роздумував може тисячний вже раз над тим документом. Як раз тепер розбирав потрійне его толкованє, заєдно фальшиве. В який спосіб названий був той островець на тім документї ушкодженім морскою водою?

Паґанель не міг вже видержати і хапаючи капітана за руки спитав живо:

— Капітане, скажіть-же менї раз, що стояло в вашім незрозумілім письмі?

То питанє ґеоґрафа викликало загальну цїкавість, бо надіяно ся, що вкінци розвяже ся загадка, над котрою мучено ся девять місяців. (Конець буде).

Поручає ся

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм.— Збірники на воду. — Комплетні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8

На жадане висилає ся катальоґи.

Апарати фотографічні

Прибори для фотографів так фахових як аматорів

Репродукциї найкрасших образів і діл штуки, рами, листви до рам, і т. п. предмети продає найдешевше найбільший фабричний склад апаратів і приборів фотографічних.

Л ь в і в, **ЛЮДВИК ФАЙҐЛЬ** Пасаж Гавсмана 8.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.